

Mit tehet az ember, ha sajátja helyett más porszívóját kapja vissza a GELKA-ból? Nem sajnáljuk-e a dicső szavakat, amikor elismerésre méltó, követésre alkalmas cselekedetekkel találkozunk? Megbecsüljük-e a környezetünk tisztaságát, eszményítését fáradozó munkáját? Az egészséges embereket kellően foglalkoztatja-e a rokkantságuk miatt hátrányos helyzetbe kerültek sorsa? Megkerült-e a lapunkban is „körözött”, villamoson elvesztett táská? A lakóház-felújításnak mindenképpen kellemetlenségekkel kell járnia? — kérdésekben fogalmazva így adhatunk izellőt a heti összeállításunk témáiból. Bővebb kifejtésük után azokat a leveleket idézzük, melyeket az előző Postaládákban felvetett panaszok, illetve észrevételek kapcsán az illetékesek juttattak el szerkesztőségünkbe.

A mozgássérültek ügyében

Ami az egészséges embernek fel sem tűnik, az a rokkantnak, a mozgássérülteknek mindennapos probléma. Gond számukra a járdáról lelépni, az utcákhoz vezető lépcsőket megjárni. Nekik keserves dolog autóbusszra, villamosra várni, ha nincs a közelben pad, ahol megpihenhetnek. És ugyanakkor nagy gond, ha a rokkantsági nyugdíjat valamilyen ok miatt nem kapják meg, mert a mozgássérültek alkalmazására csak kevés ember van lehetőség. Az utóbbi hetekben több olvasónktól kaptunk olyan levelet, mely a fentiekben vázolt problémákról tájékoztat bennünket. S hogy gondjainkkal Postaláda rovatunkban is foglalkozunk, annak nem az a magyarázata, hogy mostanában egyre többet hallani az őket sújtó nehézségekről. A figyelem középpontjába került e téma talán azért is, mert a jövő esztendő a rokkantak évévé nyilvánították az ENSZ. Ahhoz azonban nem kell kivételes alkalom, hogy a betegségük miatt hátrányos helyzetbe kerültek emberek gondjait megértéssel, segítőkészséggel vizsgáljuk.

Az előbbi sorokat Radnai Gyula, s öv. L. J.-né levele kapcsán vetettük papírra. Olvasóink észrevételeit a városgondnokság, s a szegedi termelőüzemek vezetőinek figyelmébe ajánljuk.

Elcserélt porszívó

Idén június elején a tarjáni Budapesti körüti GELKA-szervizbe adtam be zöldszinóros Rakéta porszívóm, hogy megjavítsák. A készülék három hónapig volt a szervizben. Időközben érkezőlőtem, elkészült-e már, azt válaszolták, nem. Később értesítettek, hogy menjen el a porszívóért, mert anyaghiány miatt nem tudják megjavítani. Persze az ember ilyenkor se lát, se hall mérgében. Én átvettem egy porszívót, de sajnos nem az enyémét. Otthon vettem észre, hogy a készüléket elcserélték. Megkezdődött a kálvária, személyesen, telefonon is reklamáltam, hiába. Még azt is megkérdeztem tőlem, mivel tudom bizonyítani, hogy nem az enyém a porszívó. Azt válaszoltam, hogy a készülék gyári száma nem egyezik meg a mienk számával, mely a garanciakönyvben is megtalálható. Ezek után elismerték a tévedést, ám a tarjáni szerviz műszaki vezetője ezután sem segített gondunkon. Könyörögve kérttem, adják meg annak az ügyfélnek a címét, akinek a készülékével elcserélték az enyémét. Nem akartam szaporítani a szót, a lényeg az, hogy mind a mai napig nem kaptam választ, s a saját zöldszinóros készülékemet. Az utánajárás során még azzal is meggyanúsítottak, hogy netán aranyat rejtettem el a készülékben? S azért ragaszkodom annyira hozzá? (Időközben újabb fordulatot vett a történet, értesítést kaptam, hogy megkerült, s megjavítva vár a porszívóm. Mikor érte mentem, kiderült, hogy a korábbi, idegen készüléket készítették elő számomra.)

Nem tudom, ki az, akinek a szervizben dolgozók hanyagsága miatt tévesen adták ki augusztusban a készülékem. De ha az a valaki észrevette, hogy nem az övé a porszívó —, s ezt észre kellett vennie —, miért nem vitte azonnal vissza? Én három hónapig dolgozom, gyermekeim vannak, nagy fáradságomba került, mire megtudtam vásárolni a porszívót. Javításért annak rendjébe, módja szerint kifizettem 490 forintot, de ez a porszívó nem az enyém. Nem azért hoztam el a készüléket, hogy örömet szerezzek a szerviznek, és hogy a további kellemetlenségtől megkíméljem őket. Remélem, ez a nyílt levél figyelmesebb munkára ösztönzi majd a szerviz dolgozóit! — Habók Jánosné tarjáni levélírónk sorait idéztük.

Ne csak sérelmekről...

A. S. szegedi levélírónk a sérelmekről, a kirívó esetekről, a következő kommentárral ajánlja figyelmünkbe sorait: „Jó lenne, ha nemcsak a

megjegyzéven: nem rajtunk múlik, hogy panaszokat, avagy elismerő sorokat gyűjtünk-e csokorba, hétről hétre visszatérő összeállításunkban. Rovatunknak az olvasók a társszerzői, levelük tartalmától függ, mikor milyen a Postaláda hangulata. Az alábbi sorokban olvasható levélhez még csak annyit: a dicső szavaktól nem idegenkedünk, csak azt sajnáljuk, hogy olykor azt is külön elismerést érdemlő cselekedetnek kényszerülünk minősíteni, ami voltaképpen, normális körülmények között, természetesnek tekintendő lenne.

„Gondolom, meglepő, hogy noha nem panaszról tudósít, mégis közérdekű lesz a levelem — írja A. S. — Mert eddig a vállalatok csak a panaszlevelekre vagy a vásárlók könyvébe beírt panaszra válaszoltak. Ha valaki dicsőretet jegyez be a könyvébe, arra csak a legtrikább esetben reagálnak. Amiről szólni szeretnék: az IKV hidegburkolója garancialevelet adott végzett munkájára. (Kolonics szaktárs.) Igaz, szép és rendes munkát végzett, ezt húsz év tapasztalattal a hátam mögött állíthatom. Elismerés a gesztusért, mi lenne, ha ezt minden területen bevezetnék, nemcsak az IKV-nál, más szolgáltatóknál is. A másik téma, melyről szólni szeretnék: egyre több ember visel manapság szemüveget. Jómagam is azt hordok. S mint köz tudomású, egy bizonyos idő után ki kell cserélni a szemüveget. Az SZTK-ból kijövet a 106-os számú OFO-TERT szaküzletbe tértem be. Korábbi tapasztalataimból kiindulva, lesz ami lesz, gondoltam. A meglepetés azzal kezdődött, hogy az üzletben fiatal vezetőnő, fiatal eladók fogadtak, meghozták korukat meghazudtoló udvariassággal. Nemcsak eladtak, hasznos javaslatokkal is szolgáltak. Második meglepetésem, hogy nem kellett hetekig várni: „Délután fél 5-kor kész, tessék érte jönni”, mondotta az eladó. S csodák csodája, a szemüvegem időben elkészült. Volt ugyan egy kis problémám vele, de amikor néhány nap múlva ismét be-tértem az üzletbe, újra kedvesen fogadtak, hasonló udvariassággal szolgálták ki a bolt többi vásárlóját is.

Hozzászólás

Bizonyára emlékeznek olvasóink, legutóbbi két összeállításunk környezetünk tisztaságával kapcsolatos témájára, az „Egy óra — egy lépcsőház” elnevezésű, egyik levélírónk által meghirdetett felhívásra. Az ötletet többen pártolták, Fráter Éva újszgedi olvasónk viszont azért fogott tollat, hogy megírja, a felhívás megvalósítását illetően kétségei vannak. Olvasónk e témával kapcsolatban újabb levelet küldött szerkesztőségünkbe, azzal a kéréssel, hogy az általa különösen fontosnak vélt sorokat változtatás nélkül közöljük a Postaládában. Kérésnek — abbéli meggyőződésünkben, hogy észrevételeit a segítő szándék jegyében fogalmazta — eleget teszünk. Előbb azonban megjegyezzük, hogy a terjedelem véges volta miatt, s azért, hogy minél többen kapjanak szót, az esetek egy részében a levelet kiemelve, s nem a teljes szöveget közöljük az olvasó leveleket. A kommentárokat pedig, mivel a közlést észrevételek a lap szerkesztőségének véleményét képviselik, a továbbiakban is jogot formálunk.

Környezetünk

Azokat a sorokat, melyeknek megfogalmazói környezetünk tisztasága, csinosítása érdekében fognak tollat, mindig szívesen közöljük. Szerencsére egyre többen akadnak, akik e témában küldenek levelet szerkesztőségünkbe. Tapasztalatunk, hogy a város lakosságának túlnyomó része pillanatig sem tévovázik, ha úgy érzi, tehet valamit környezete védelméért, a parkok, az utcák tisztaságának megővéseért. Bizonyítják ezt a városi tanács által meghirdetett társadalmi munkaakciók is, melyekhez mindig sokan csatlakoznak. Akad, aki szabát házatát igyekszik szabadon varázsolni, aki, mint például Tóth József, Kelemen utca 3. szám alatti levélírónk, fát, szőlőlugast telepít a közös lakóépület udvarára: „Kezdehetünk úgy is, hogy

hol volt, hol nem volt. Volt egy kopár udvar, amíg 1967. november 22-én oda nem költöztem, a Hági udvarába. Az udvaron akkoriban egyetlen egy fa sem volt. Hogy ne keltsen olyan hatást, mint Pató Pálék házatája, még ezen az őszön szőlőt és egy eperfát ültettem a lakás elé, amelyben lakom. Nagyon szépen fejlődtek a növények. Volt olyan esztendő, amikor a szomszédos óvoda óvónője is eljött a gyerekekkel gyönyörködni a fákban, a lugasban. Nem így az egyik lakó, akinek garázsa az említett fa lombja alatt volt. Ő nem gyönyörködött a lombokban. Hanem felesége közreműködésével csúnyán megcsontkította a fa koronáját. — eddig az idézet, melyhez mit is tehetnénk hozzá: Kár a fért.

Sorokban

Múlt heti összeállításunkban Kérelmem alcímmel hívtuk fel a figyelmet P. J.-né levélírónk gondjaira. Olvasónk október 23-án este az 1-es villamoson felejtette táskáját, ezt szeretné visszakapni, írtuk. A Kérelmem megjelenését követő napon telefonon értesített bennünket Sashegyi József, Bajcsy-Zsilinszky utca 19-21. szám alatti lakos arról, hogy az elvesztett táskát 23-án dé-

Az új buszmenetrend

A szegedi helyi közlekedésfejlesztésnek is tükrözője, hogy évről évre vastagszik az autóbussz-menrend. Az új hid forgalomba állásával alaposan megváltozó helyi közlekedés tette szükségessé, hogy szokatlan időben, ne majusban, hanem most jelenjen meg új menetrend. Az eddigi lapjainkhoz képest szinte kétszer több mint száz lap terjedelmű, csinos, izléses kötetű, praktikus, zsebkönyv alakú könyvecske. Igaz, nyolc forint, de ha nemcsak szép, hanem jó is, megéri. (Hátha még a villamos- és a trolibusz-menrend is benne volna!)

A baj azonban, hogy a takaros kis kiadvány hemzseg a magyar helyesírás ellen elkövetett vétkektől. Mindjárt a külső címlapon hiányzik a kötőjel az autóbussz-menrend szóból. A belső címlap (amelynek rendesen azonosnak kellene lennie a külsővel) egész más szövegű: Volán 10. sz. Vállalat menetrendi tájékoztatója 1979. Innen meg a névelő hiányzik. Viszont fölösleges egy lapon kétszer kitenni az évszámot, mikor alatta ott van jó nagy betűkkel: Érvényes 1979. nov. 7-től.

A menetrend szerkesztői nem tudják, hogy a hajdani Mezőgazdasági Kísérleti Intézet 1960 óta (1) Gabonatermesztési Kutató Intézet; valamennyi helyen a csaknem évtizede elavult elnevezés szerepel. Nem tudják, hogy 1974 óta nem Bartók Béla tér, hanem csak Bartók tér a helyes név. Tarján sohasem volt Tarjánváros, mégis következtelenül így szerepeltetik a társasági járat végállomásként. Hibásan ch-val írják a Tolbuhin sugárat. A Volán nem betűszó, tehát indokolatlanul írják csupa nagy betűvel (mint helyesen a BUDALAKK-ot vagy a DELEP-et, kivéve a csatlótt térképen, amelyen viszont ezek is kisbetűvel szerepelnek.) Hibásan most is egybeírják a Hét vezér utcát, sőt olykor a Szélső sort, Székely sort, Kálvin teret, a petőfitelepi Fő teret, Ifjú Gárdát stb. Elhagyják a kötetlet a Tiszaparti szavakból. Indokolatlanul — mert helyett volna bőven rá — használják a szövegtípust is elcsúfító rövidítéseket. Bej. út. forg. tv., szoc. én., aut. ford. — tűnődhetünk, mi rájövünk, hogy bejáratú utat, forgalmi telepet, szociális

épületet, autóbusszfordulót jelentenek. De ilyen rövidítések nem szerepelnek a magyar helyesírás szabályában. Nem is célszerűek, mert nem rejtvényfejtésre való a menetrendkönyv. A 45. sz. járat gyárléti végállomását végképpen nem tudom megnevezni: Gyárléti. Mi lehet az a th? Tanácsháza?

Ma már nincs kultúrház, csak művelődési ház (MAHART Kultúrház); minek stadiont írni, mikor jó a pálya is; minek decentrumot (ilyen latin szó nincs is, csak manapság gyártották, mint a gesztort is), mikor közérthető és szép az alközpont? Egyenesen humoros ezt olvasni: Camping tábor. A camping maga tábor jelent; a menetrendben tehát tábor tábor van. Nem volna jobb egyszerűen és magyaros írással kemping?

A Volán utazási társaság hirdetésében egyetlen lapon háromszor olvashatjuk a biztosítása szót: Különjáratú autóbusszok biztosítása; Autóbussz-menetjegyek elővételi biztosítása; Külföldi üdülőprogramok biztosítása. Ez a szó járványként terjedt el a hivatali nyelvben, holott az esetek többségében vagy fölösleges (mint a fenti példákban is), vagy más, változatosabb szavakkal egyértelműbben pótolható.

Mindez két okból is szót érdemel. Egyik, hogy minden közérdekű olvasmány — az újságtól kezdve a tévé szövegein, a falragaszokon, üzletek föliratán, utcanevtáblákon át a menetrendkönyvig — hat az emberek helyesírási tudására; vagy javítja, vagy rontja. Tehát felelősséggel kell még a menetrendkönyvet is szerkeszteni, hogy amit az iskola épít, legalább ne romboljuk naponta. A másik, hogy tünetet jelez a gondatlanul és nyelvi műveltség nélkül szerkesztett menetrendkönyv és a hasonlóan hanyagul, szakszerűtlenül csinált, szintén nemrég megjelent telefonkönyv. Ez utóbbiban ugyanis sokkal több és sokkal súlyosabb hiba van, mint az e hasábjakon annak idején megjelent túl jóindulati bírálat szavát tettem. Már pedig ezek a könyvek drága pénzen készültek mindennapi olvasmányok. Ezekre több figyelmet ille-

P. L.

járó szemét, hulladék és az állványozás miatt a közlekedés most életveszélyes. A világitást szabályozó automata már jó ideje rossz, így a mellékhegyiséghez eljutni csak a fal mellett tapogatózva, nyaktörő bukta-tókra számítva lehet. Vajon mikor fogja az IKV a felújítással kapcsolatos áldatlan állapotot megszüntetni, s mikor javítják meg a világitást? — kérdezi M. Ernő levélírónk.

Válaszol az illetékes

Szeptember 21-én megjelent, a ságváritelepi gyárléti társaság kapcsolatos frásunkra a DEGÁZ igazgatójától válasz érkezett: „A Ságváritelep gazdálkodását biztosító vezetéki építéssel a vállalat szegedi üzemességének dolgozói idén szeptemberben kezdték el a Szabadkai úton. Tény, hogy betegség, szabadság, s egyéb okok miatt a szükségesnél kevesebb dolgozó munkálkodott itt, ezért kénytelenek voltak a munkáerőt átcsoportosítani. Az üzemesség szocialista brigádja a munkaversenyhez kapcsolódó felajánlásukban vállalták, hogy idén december 1-ig befejezik a vezetéki építést, s ezzel megteremtik a gázszolgáltatás lehetőségét. A munkák jelenleg nagyobb ütemben folynak, jól haladnak, s így minden remény megvan arra, hogy a vezetéki építést a kitűzött határidő előtt be is fejezik.”

Összeállította:
Ladányi Zsuzsa